

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2005-2006

28 oktober 2005

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

**– van de dames Hilde Crevits en Tinne Rombouts en de heren Jos Bex, Bart Martens,
Patrick Lachaert en Rudi Daems –**

betreffende het beleid inzake verpakkingsafval

HOORZITTING

VERSLAG

**namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij
en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
uitgebracht door mevrouw Stern Demeulenaere**

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert.

Vaste leden:

de heren Pieter Huybrechts, Stefaan Sintobin, mevrouw Marleen Van den Eynde, de heren Wim Van Dijk, Frans Wymeersch;

mevrouw Hilde Crevits, de heer Erik Matthijs, de dames Tinne Rombouts, Joke Schauvliege;

de heer Karlos Callens, mevrouw Stern Demeulenaere, de heer Patrick Lachaert;

de heren Jos Bex, Bart Martens, André Van Nieuwkerke.

Plaatsvervangers:

de dames Agnes Bruyninckx, Katleen Martens, de heer Felix Strackx, mevrouw Gerda Van Steenberge, de heer John Vrancken;

de heer Jos De Meyer, mevrouw Trees Merckx-Van Goeij, de heren Frans Peeters, Jan Verfaillie;

de heer Jean-Marie Dedecker, mevrouw Dominique Guns, de heer Paul Wille;

de heren Herman Lauwers, Jacky Maes, Ludo Sannen.

Toegevoegde leden:

de heer Rudi Daems;

de heer Mark Demesmaeker.

Zie:

486 (2004-2005)

- Nr. 1: Voorstel van resolutie
- Nr. 2: Amendementen

Zie ook:

530 (2005-2006)

- Nr. 1: Verslag over gedachtewisseling en hoorzitting

INHOUD

	Blz.
Hoorzitting met vertegenwoordigers van:	
1. Fost Plus	4
2. Val-I-Pac.....	9
3. Interafval	12

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed hield op 20 oktober 2005 een hoorzitting met vertegenwoordigers van Fost Plus, Val-I-Pac en Interafval over het voorstel van resolutie van de dames Hilde Crevits en Tinne Rombouts en de heren Jos Bex, Bart Martens, Patrick Lachaert en Rudi Daems betreffende het beleid inzake verpakingsafval (*Parl. St. VI. Parl. 2005-06, nr. 486/1*).

Door de vertegenwoordiger van Interafval werden daarbij ook opmerkingen gemaakt over het voorstel van resolutie van de dames Marleen Van den Eynde, Agnes Bruyninckx en Linda Vissers en de heren Frans Wymeersch, Stefaan Sintobin en Wim Van Dijk betreffende het stimuleren van initiatieven tot vermindering van de restafvalberg (*Parl. St. VI. Parl. 2005-06, nr. 498/1*).

1. Fost Plus

De heer Patrick Lachaert, voorzitter: Aan de orde is de hoorzitting over het voorstel van resolutie betreffende het beleid inzake verpakingsafval en het voorstel van resolutie betreffende het stimuleren van initiatieven tot vermindering van de restafvalberg. We verwelkomen vandaag vertegenwoordigers van Fost Plus, Val-I-Pac en Interafval in onze commissie.

De heer Henri Meiresonne, afgevaardigd beheerder Fost Plus: Ik zal enkel uitweiden over wat van belang is voor het voorliggende voorstel van resolutie inzake verpakingsafval. Het voorstel tot herziening van het interregionaal samenwerkingsakkoord inzake verpakkingen en verpakkingsmateriaal bevat nog wel enkele andere zaken die voor het bedrijfsleven moeilijk liggen, maar daarop zal ik vandaag niet ingaan. Ik begin met een aantal vaststellingen.

Vaststellingen

Ik wil onderstrepen dat de herziening van de doelstellingen in de Europese richtlijn betreffende verpakkingen en verpakingsafval (94/62/EG) de enige aanleiding is geweest voor de herziening van het samenwerkingsakkoord.

In de rondgedeelde tabel vindt u een overzicht van de doelstellingen van de Europese richtlijn in 1994 (minimaal 45 procent nuttige toepassing; 25 tot 45

procent recyclage), de doelstelling van het interregionaal samenwerkingsakkoord zoals het vandaag voorligt (80 procent nuttige toepassing; 50 procent recyclage), de resultaten van Fost Plus (92,9 procent nuttige toepassing; 89,5 procent recyclage) en de doelstellingen van de in 2004 herziene Europese richtlijn (65 procent nuttige toepassing; tussen 55 en 80 procent recyclage). Deze objectieven liggen lager dan de huidige resultaten van Fost Plus.

De resultaten van de samenwerking zijn zeer positief. Ze zijn het resultaat van intensieve inspanningen.

België hanteert als enige Europese land afzonderlijke doelstellingen voor huishoudelijke en bedrijfsmatige verpakkingen. Huishoudelijke verpakkingen vergen bijkomende inspanningen. We dekken het hele Belgische grondgebied. 92 procent van de bevolking neemt effectief deel aan de sortering.

De Europese richtlijn spreekt zich niet uit over wie de kosten moet dragen. Het Belgische samenwerkingsakkoord is concreter en definieert ‘terugnameplicht’ als het behalen van de opgelegde doelstellingen en het door de verpakingsverantwoordelijken ten laste nemen van de totale en reële kosten die daaraan verbonden zijn.

Fost Plus neemt 100 procent ten laste van de door de intercommunales gemaakte kosten voor de 92,9 procent die nuttig toegepast worden. De vergoeding gebeurt aan marktprijzen en niet aan kostprijzen. De totale kostprijs hiervan bedroeg in 2004 84 miljoen euro.

Fost Plus beperkt zich echter niet tot het bovenstaande. Ter illustratie: Fost Plus betaalt bovendien nog 10 procent aan de intercommunales op de inzamelkosten, als een soort premie om met Fost Plus samen te werken. Fost Plus betaalt ook de kosten voor de lokale communicatie; niet alleen voor de verpakkingen, maar ook voor de andere afvalstromen. Fost Plus keert bovendien aan de intercommunales een bonus uit in functie van de kwaliteit van de ingezamelde materialen.

Fost Plus betaalt bovendien een bedrag uit in de strijd tegen het zwerfvuil. Het gaat om 5 miljoen euro in vijf jaar.

Fost Plus betaalt daarnaast de kosten voor nationale communicatie over de sorteerboodschap, om de burgers verder te motiveren.

Fost Plus financiert ook de opleidingen voor ophalers, sorteerders, containerparkwachter enzovoort. In 2004 ging het om 1073 personen over heel België.

Ten slotte draagt Fost Plus de kosten van animaties in scholen, in samenspraak met de gewesten. In 2004 betrof het meer dan 2000 lagere scholen.

De totale bijkomende kostprijs bedraagt ongeveer 15 miljoen euro per jaar. De meeste van deze zaken zijn vrijwillige initiatieven, of zijn in elk geval op vrijwillige basis opgestart. De interne kosten voor de werking van Fost Plus zijn niet in de genoemde bedragen begrepen.

Zwerfvuil wordt veroorzaakt door het ongedisciplineerd gedrag van de burger. De burger moet daarvoor worden aangesproken. Sommige bedrijven, de zogenaamde freeriders, geven hun verpakkingen niet aan bij Fost Plus en betalen dus geen bijdrage, hoewel het verpakkingsafval wel wordt meegenomen. Het betreft hier 8 procent van het totaal aantal verpakkingen.

Evaluatie

De Belgische wetgeving gaat dus al heel wat verder dan wat Europa vraagt en Fost Plus gaat heel wat verder dan wat de Belgische wetgeving vraagt. In geen enkel land gaat de bijdrage van het bedrijfsleven zo ver: noch wat betreft de resultaten – daar is het optimum reeds overschreden – noch qua financiële inspanning. Er is op die manier een systeem opgebouwd dat model staat voor andere landen. Fost Plus wordt gesolliciteerd door overheden en industrie uit het buitenland, binnen en buiten Europa. De duidelijke performantie van dat systeem is het resultaat van de samenwerking en de synergie tussen de intercommunes en Fost Plus, van het evenwicht dat het bedrijfsleven en de overheid gevonden hebben, zowel wat betreft de beslissingen als voor wat betreft de financiële tussenkomsten. Maar de performantie is ook het gevolg van het bestaan van een aantal vrijheidsgraden. Daardoor gaan we verder dan een aantal wettelijke bepalingen: dat is een blijk van verantwoordelijkheidszin en een zeker voluntarisme vanwege het bedrijfsleven.

We menen dat het verzwaren van de financiële verplichtingen, op welke manier dan ook, contraproductief zou zijn. Ze zouden discriminatie versterken, het zou bedrijven nog meer aanzetten om 'free rider' te worden, ze zou de motivatie van het bedrijfsleven en

de overheden om te recyclen verzwakken. Bovendien dreigt het voluntarisme van het bedrijfsleven ernstig gehypothekeerd te worden: het bedrijfsleven heeft echt het gevoel dat men hiermee de beste leerlingen van de klas zou straffen.

Over het zwerfvuil moet de burger aangesproken worden. Dat vergt een gezamenlijk actieplan van de overheid en het bedrijfsleven, dat gaat over sensibilisatie, handhaving en infrastructuur. Daar wordt trouwens al aan gewerkt.

Aanbevelingen

Het voorliggende voorstel van resolutie houdt naar onze mening te weinig rekening met wat ik hier heb aangehaald. In het samenwerkingsakkoord moet vooral de waarde van het bestaande model erkend worden. We vragen om de performantie van dat model niet in gevaar te brengen door onevenwichten en we pleiten dus voor een verdere samenwerking waarin het bedrijfsleven zich ertoe verbindt om onverminderd de huidige financiële en andere inspanningen voort te zetten en waarin de overheid zich ertoe verbindt om de opgelegde lasten inzake objectieven en financiën niet te verzwaren.

We pleiten wel voor een gezamenlijk actieplan van gewestelijke overheden en het bedrijfsleven om de ongedisciplineerde burger ertoe te brengen minder zwerfvuil te veroorzaken. Er is nood aan een gezamenlijke uitwerking op het vlak van sensibilisatie, handhaving en infrastructuur. Ook een gezamenlijke financiering is nodig, maar die mag niet gelinkt worden aan de kosten voor opruiming: opruiming verhelpt niets aan de grond van het probleem, enkel aan het symptoom. Dit alles moet verlopen in samenwerking met de andere betrokken sectoren.

We vragen bovendien dat de overheid strenger zou optreden tegen free riders.

In het algemeen vragen we om inzake de samenwerking tussen de overheid en het bedrijfsleven niet alles te decreteren maar ruimte te laten voor initiatief en optimalisatie.

Ik heb, bewust, de woorden 'producentenverantwoordelijkheid' of 'internalisering van de kosten' niet gebruikt. Geen enkel ander land, geen enkele andere bedrijfstak, geen enkele andere afvalstroom neemt de facto zo veel producentenverantwoordelijkheid op als het bedrijfsleven in Vlaanderen en België; 92

procent van de kosten worden nu al de facto geïnternaliseerd.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Realiseert u wel de recyclage waar u mee uitpakt in de reclamecampagne die momenteel loopt? In het arrondissement Antwerpen wordt PMD-afval in de Isvag-oven verbrand.

De heer Henri Meiresonne: Ik zie niet in waar dit afval vandaan kan komen. Dat zou niet mogen. We denken dat we, wat dat betreft, de nodige waarborgen in het systeem ingebouwd hebben via de offerte-aanvragen en het typebestek: daarin worden alle stappen gedocumenteerd, tot aan de stap dat het afval een secundaire grondstof geworden is die kan ingezet worden alsof het een primaire grondstof was. Daar worden overigens allerlei audits over gedaan. Ik ben dus stomverbaasd.

De heer Patrick Lachaert, voorzitter: We kunnen aan de vertegenwoordiger van de minister vragen om dat na te kijken.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Ik heb daar ook reeds een schriftelijke vraag over gesteld aan de minister.

De heer Henri Meiresonne: Als er een probleem is, willen we daar zeker aan remediëren.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Wat houdt de term 'nuttige toepassing' voor u in?

De heer Henri Meiresonne: De verbranding met opwekking van energie.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Er wordt dus inderdaad PMD-afval verbrand, en dat veroorzaakt een negatieve bijklank voor de mensen die al het afval selectief inzamelen: uiteindelijk komt alles toch in dezelfde oven terecht.

De heer William Vermeir, adjunct algemeen directeur Fost Plus: Het verschil tussen de 90 procent recyclage en de 93 procent nuttige toepassing, heeft onder meer betrekking op het residu uit de PMD-inzameling: een selectieve inzameling bevat nu eenmaal altijd een stuk contaminatie maar die is werkelijk tot een minimum beperkt. Daarnaast – en daar maakt u misschien allusie op – blijft er na het sorteren ook nog altijd een restfractie over maar dat zit niet in onze resultaten omdat dat niet als verpakking wordt beschouwd: dat zijn de geledigde zakken. We hebben daarvoor

recyclagemogelijkheden in het buitenland maar er zijn nog problemen rond het transport ervan. De oplossingen zijn in de maak. Tijdelijk moeten we die zakken nu een energetische toepassing geven. De verbranding van PMD is uitgesloten: daarop worden tal van controles uitgeoefend. We hebben trouwens zonet een aantal aanbestedingen afgesloten voor de verkoop van de ingezamelde en gesorteerde materialen. Voor bepaalde kunststofsoorten krijgen we meer dan 400 euro per ton. Hoe kan een recyclagebedrijf dat deze prijs biedt het hoofd boven water houden als het die flessen achteraf in de Isvag-oven zou laten verbranden, tegen een kostprijs van 100 tot 150 euro per ton?

Mevrouw Hilde Crevits: U hebt blijkbaar problemen met punt 2 van het voorstel van resolutie. U verwees daarbij naar de inspanningen die reeds geleverd werden en het budget dat nu besteed wordt aan zwerfvuilcampagnes. Betekent dat dat u de sensibilisatie over zwerfvuil als uw terrein beschouwt en niet wil dat daarvoor ook budgetten naar de gemeenten gaan?

De heer Henri Meiresonne: Absoluut niet. We denken integendeel dat het zwerfvuil precies moet worden aangepakt in samenwerking met de overheid. Het is zelfs vooral een zaak van de overheid maar de industrie wil daartoe bijdragen, ook in de financiële zin. We hebben er enkel moeite mee dat de bijdrage gelinkt wordt aan de kosten van de opruiming. Het opruimen als zodanig verandert overigens niets aan de verkeerde houding van de burger. We willen ons focussen op sensibilisatie.

Mevrouw Hilde Crevits: Maar hoe lager de opruimkost wordt, hoe lager uw bijdrage is. Welk bezwaar kan u daar tegen hebben?

De heer Henri Meiresonne: Het is niet de industrie die verantwoordelijk is voor het zwerfvuil. Een verkeerd gebruik van het product moet niet aangewreven worden aan de producent van dat product. Als producent willen we wel helpen concepten te ontwikkelen en financiering ter beschikking stellen om de bevolking dat te doen inzien. Maar die bijdrage willen we niet verbonden zien aan de kost van het opruimen. Dat laatste is een zaak van de overheid.

De heer Bart Martens: Er is toch wel een duidelijke link tussen de omvang en de kosten van het zwerfvuil en de inspanningen die nodig zijn om de burger op andere gedachten te brengen. Het verwondert me dat

Fost Plus zegt dat niet de industrie maar de burger verantwoordelijk is voor het zwerfvuil. Het is toch de industrie die zwerfvuilgevoelige verpakkingen op de markt brengt en bijvoorbeeld kiest voor eenmalige drankverpakkingen.

Het feit dat de forfaitaire vergoeding in verhouding wordt gesteld tot de kosten die de lokale besturen moeten maken om zwerfvuil in te zamelen of te verwerken, stimuleert de industrie om minder zwerfvuilgevoelige verpakking op de markt te brengen.

Hoe verhoudt de forfaitaire vergoeding voor de inzameling en verwerking van zwerfvuil zich tot de gestegen opbrengsten van Fost Plus als gevolg van de verlaagde verpakkingsheffing? Nadat de federale overheid twee jaar geleden besliste de verpakkingsheffing te verhogen, deden meer en meer burgers hun inkopen in het buitenland. De bedoeling van de verhoging was de consument aanzetten tot het gebruik van hervulbare verpakkingen en de distributiesector aanzetten tot het aanbieden van hervulbare verpakkingen. Uiteindelijk is beslist de verpakkingsheffing te verlagen. Hoeveel geld heeft de verpakkingsindustrie zo bespaard?

De heer Henri Meiresonne: Ik wijs erop dat het de industrie is die de overheid heeft aangeboden om financieel te helpen in de strijd tegen het huisvuil. Wat ons nu stoort, is dat een vrijwillig aanbod verankerd wordt in een decreet. We maken deze evolutie vaak mee. Wij willen dit in samenspraak met de overheid aanpakken. Het voorgestelde bedrag is bespreekbaar. Alles in een decreet vastleggen, gaat ons te ver.

Er is inderdaad ooit een ecotaks ingevoerd. De industrie was daar niet gelukkig mee. Die heffing is totaal onverwacht met 50 procent verhoogd. Gewoon om de staatskas te spijzen. Het is die verhoging die men gelukkig geschrapt heeft omdat ze contraproductief werkte. Van een besparing is helemaal geen sprake. Men heeft gewoon een zinloze en ongemotiveerde verhoging geschrapt.

Men doet vaak alsof drankverpakkingen het enige zwerfvuil zijn. Ik kan u verzekeren dat drankverpakkingen maar een klein deel van het zwerfvuil uitmaken.

De heer Erik Matthijs: We moeten ons er goed bewust van zijn dat drankverpakkingen maar een kleine fractie van het zwerfvuil uitmaken. Er is ook krantenpapier en dergelijke. Bestaan er cijfers over de samenstelling van het zwerfvuil?

Ik zie niet in waarom het bedrijfsleven financieel verantwoordelijk moet worden gemaakt voor het ophalen en verwerken van zwerfvuil. De burger moet bewust worden gemaakt van dit probleem. Er moet voldoende infrastructuur zijn om het zwerfvuil te vermijden. De verschillende overheden en het bedrijfsleven moeten daarover afspraken maken. Dat gebeurt nu overigens al. Het bedrijfsleven hoeft niet op te draaien voor de laksheid van de burger.

De verantwoordelijkheid van de verpakkingsproducenten wordt in België vertaald in een terugnameplicht en niet in een aanvaardingsplicht. Ik ben van oordeel dat er enkel bij een aanvaardingsplicht een volledige financiële verantwoordelijkheid is voor het beheer van de afvalstoffen. De verpakkingsrichtlijn legt sowieso geen volledige financiële verantwoordelijkheid op.

Met deze elementen moeten we als commissie rekening houden bij het formuleren van aanbevelingen aan de regering.

De heer Henri Meiresonne: Er zijn geen eenduidige cijfers over de samenstelling van het zwerfafval. Wat wel duidelijk is, is dat verpakkingen een minderheid vormen. De cijfers variëren van 5 tot 20 procent.

We hebben al overleg gepleegd met de drie gewesten afzonderlijk. Zowel op kabinetsniveau als op administratief niveau. Vorige week hebben we met de drie gewesten vergaderd om tot een gemeenschappelijke aanpak te komen.

De terugnameplicht verplicht ons om bepaalde doelstellingen te halen. De Belgische wet bepaalt dat het bedrijfsleven de volledige kosten draagt.

De heer Rudi Daems: Ik ben het eens met de heer Matthijs: we moeten allen samen iets doen aan het zwerfvuil. Maar als blijkt dat een bepaald aandeel van het zwerfvuil verpakkingsafval is, zijn de producenten ervan mee verantwoordelijk.

Plastic verpakkingsafval maakt een groot deel van het restafval uit. Ook al staat er een groen punt op dit soort afval, toch draait de gemeenschap op voor de kosten. Ik vraag een consequente aanpak.

Afval opruimen is niet de grond van het probleem. Het is een symptoom. In die zin bestrijdt Fost Plus voor een groot deel symptomen. De overheid heeft het volste recht preventie en hergebruik te stimuleren. Ik verwijs in die zin naar het regeerakkoord en het

uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen waarin de verantwoordelijkheid van de producenten aan bod komt. In die zin ben ik van oordeel dat we het voorstel van resolutie moeten goedkeuren.

In Nederland en Duitsland slaagt men erin PET-flessen twintig tot veertig keer te gebruiken. Waarom is dat hier niet mogelijk? Hergebruik is een van de hoogste sporten op de ladder van Lansink.

De heer Henri Meiresonne: In Nederland komt men daar inmiddels op terug.

Het verpakkingsafval in het restafval bestaat meestal uit yoghurtpotjes en botervlootjes. Uit plastic flessen en flacons verdwijnt de vloeistof die er eventueel nog inzit. Dat geldt niet voor yoghurtpotjes en botervlootjes, wat tot problemen kan leiden in de sorteercentra. Uiteindelijk zal men die zaken sorteren en verbranden omdat elke afzonderlijke fractie te klein is om te recyclen. Bovendien lijkt het misschien om een grote hoeveelheid afval te gaan, maar in tonnage uitgedrukt stelt dat afval weinig voor.

De heer Jos Bex: Fost Plus heeft heel wat verdiensten. Ik heb er geen probleem mee om dat te erkennen. Desondanks moeten we proberen een en ander te verbeteren.

De overheid moet door middel van een handhavingsbeleid haar verantwoordelijkheid nemen ten aanzien van free riders in het algemeen en zwerfvuil in het bijzonder. Maar fundamenteel nog is dat we moeten afstappen van de idee dat de kosten voor activiteiten als inzamelen en recyclen belastingen zijn, terwijl zij eigenlijk deel uitmaken van de kostprijs van een product. Het is eigenaardig dat men wel alle mogelijke andere elementen als kostprijsbepalend erkent, maar niet wat er van een product overblijft na consumptie. Men wentelt dit eenvoudig af op de gemeenschap. In elk geval zal, hoe men het ook draait of keert, de belastingbetaler de kosten op zich moeten nemen. En dan heeft men twee mogelijkheden: ofwel plaatst men hem als consument voor zijn verantwoordelijkheid door de kostprijs van de afvalverwerking mee te verrekenen in de aankoopprijs, ofwel laat men alle burgers samen betalen doordat de gemeenten of het gewest heffingen moeten hanteren. Wij pleiten voor het eerste, dat wil zeggen internalisering. Wie aan de basis ligt van het ondoelmatige gebruik van een consumptiegoed, moet daarvoor betalen. Men werpt op dat het bedrijfsleven toch niet moet instaan voor de opruiming van zwerfvuil, maar als de gemeenten vuilnisbakken moeten installeren, betalen allen voor

enkel. Men mag ook niet vergeten dat de marketing die het bedrijfsleven voert, aanzet tot kopen en mee verantwoordelijk is voor – deels overbodige – verpakking.

Wat de bewustmaking betreft, moet men beseffen dat men daarmee nooit het hele probleem kan oplossen. Een actie in mijn gemeente bracht het gehele zwerfvuil in kaart. Alles werd ingezameld, gerangschikt en geteld. Wij wisten perfect hoeveel van welke soort verpakking werd weggegooid, tot en met de merken. Alle resultaten kwamen in een fraaie brochure. Maar 's avonds lag er alweer zwerfvuil op de brug. Er is dus nood aan een meer systematische aanpak en de kosten daarvan moeten gedragen worden.

De heer Henri Meiresonne: Wij gaan er niet mee akkoord dat dit door de bedrijven moet gebeuren. Zij zijn al voluntaristisch bezig en doen meer dan wat zij strikt wettelijk dienen bij te dragen. Dat moet ook eens erkend worden. Wij willen niet geconfronteerd worden met een nieuwe wettelijke regeling die ons verantwoordelijk stelt voor alle zwerfvuil, zelfs niet voor het verpakkingsafval alleen.

De heer Patrick Lachaert, voorzitter: We mogen het debat niet verengen, op straffe van in herhaling te vallen. Bewustmaking moet een rol blijven spelen, maar tegelijk heeft de industrie haar verantwoordelijkheid. Het is ook waar dat de ene verpakking meer aanleiding geeft tot zwerfvuil dan de andere, maar evenzeer dat de bedrijven niet het absolute slachtoffer mogen zijn van de burgerlijke ongehoorzaamheid.

De heer Erik Matthijs: Wat met de rest van het zwerfvuil? Moeten de producenten dat ook opruimen? We waren het inderdaad eens over het principe van de internalisering, maar dat betekent niet dat het bedrijfsleven moet opdraaien voor het lakse gedrag van sommige burgers.

Mevrouw Hilde Crevits: Ik vind het debat wel interessant. De kritiek dat de tekst weinig aandacht besteedt aan de reeds geleverde inspanningen is terecht. Maar anderzijds interpreteert men het voorstel ook te strikt. Het gaat namelijk om het voorzichtig aanbieden van mogelijkheden.

De heer Henri Meiresonne: Wij willen nog voorzigtiger zijn.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Ik zag de resolutie veeleer als een vraag of er geen ander verpakkingsafval op de markt kan gebracht worden dat eveneens

voor recyclage in aanmerking kan komen en eventueel bijkomend kan ingezameld worden door Fost Plus. Wat ik vandaag hoor, wordt echter vooral toegespitst op zwerfvuil. Ik dacht dat het de bedoeling was om te vragen dat Fost Plus mee de verpakkingsindustrie kon mobiliseren om nieuwe soorten verpakkingsmateriaal aan te reiken, waardoor er een grotere recyclage komt in plaats van verbranding. Dat is toch het belangrijkste. Nu hoor ik echter alleen opmerkingen over het zwerfvuil, waardoor heel de discussie vervaagt.

De heer Jos Bex: Als de producent verantwoordelijkheid krijgt inzake de kosten die verbonden zijn aan het verpakkingsafval, zal hij er meer toe aangezet worden om het derde deel van onze resolutie uit te voeren, namelijk verpakkingen te maken die minder aanleiding geven tot weggooien, die herbruikbaar en minder omvangrijk zijn.

Het is een fundamentele vergissing te denken dat dit een last is op de schouders van het bedrijfsleven. We vragen het bedrijfsleven enkel de kosten die verbonden zijn aan dit facet van het productieproces mee op te nemen in de kostprijs en door te rekenen aan de consument. Niet het bedrijfsleven maar de consument zal dus uiteindelijk moeten betalen.

Ter vergelijking: alle kosten die verbonden zijn aan het fileleed van vrachtwagens, worden doorgerekend in de prijs van het product, want geen enkele overheid betaalt filekosten. Wel is het de taak van de overheid te proberen dat er vlotter kan gereden worden en dat een deel van de autogebruikers overschakelen naar het openbaar vervoer, zodat de vrachtwagens vlotter kunnen rijden.

De heer Erik Matthijs: Het gaat dus om een bijkomende taks voor het bedrijfsleven die zal doorgetrokken worden in de prijs die de consument voor het product zal moeten betalen. Anderzijds zullen de gemeentelijke retributies niet verminderd worden, omdat de gemeenten moeten betalen voor het opruimen van het zwerfvuil. De burger zal dus eens te meer moeten betalen.

De heer Patrick Lachaert, voorzitter: Materiaal zoeken dat interessant is om te recyclen, is toch wel een opdracht voor het bedrijfsleven. Op die manier vermindert het probleem van het zwerfvuil automatisch.

De heer Bart Martens: Ik denk niet dat dit leidt tot een verhoging van de fiscale druk: het is een verschui-

ving van de belastingsgrondslag, van de algemene gemeentebelasting nu naar de verpakkingen straks. Een gemeente die door die forfaitaire vergoeding gedeeltelijk de kosten voor de inzameling en verwerking van zwerfvuil kan drukken, heeft de budgettaire ruimte om haar belastingen te doen dalen. Dat moet de bedoeling zijn: dat die consumenten die verpakkingen kopen die leiden tot zwerfvuil, de kostprijs daarvan betalen. In het regeerakkoord en het afvalstoffenplan is trouwens ook overeengekomen dat het principe 'de vervuiler betaalt' moet toegepast worden en dat we kiezen voor de uitgebreide producentenverantwoordelijkheid. Wie daar nu wil op terugkomen, voert hier een achterhoedegevecht. De meerderheid heeft de verantwoordelijkheid om de principes van het regeerakkoord uit te voeren.

De heer Henri Meiresonne: In de afvalstoffenplannen en het regeerakkoord is dit één van de aandachtspunten. We moeten dat niet verheffen tot uitgangspunt van heel het beleid. De industrie doet al heel veel. We vragen dat dit bestendigd wordt en niet door onevenwichtige maatregelen in gevaar gebracht wordt.

De heer William Vermeir: Wat wordt er opgelost door de producentenverantwoordelijkheid of de internalisering uit te breiden tot zwerfvuil? Tien jaar geleden hebben we de Vlaming leren sorteren en recyclen. Door de gezamenlijke inspanningen met de intercommunales en de gemeenten, zijn we nu op dat vlak nummer één in de wereld. Laat ons constructief samen werken op het vlak van sensibilisatie, handhaving en infrastructuur.

2. Val-I-Pac

De heer Patrick Lachaert, voorzitter: Dan verleen ik nu het woord aan de heer Johan Sneyers. Ik zou hem willen vragen het verschil tussen Fost Plus en Val-I-Pac uit te leggen.

De heer Johan Sneyers, algemeen directeur Val-I-Pac: Fost Plus is bezig met huishoudelijke verpakkingen, Val-I-Pac met bedrijfsverpakkingsafval. Dat laatste is heel wat complexer. Het is immers zeer verschillend qua samenstelling, hoeveelheid, vervuilingsgraad en recycleerbaarheid.

Concept

Verpakkingsverantwoordelijken geven Val-I-Pac informatie over de hoeveelheden waarvoor zij verantwoordelijk zijn. Zij financieren Val-I-Pac. Op dat

vlak is onze rol helemaal gelijkaardig aan die van Fost Plus. De verpakte producten komen terecht bij andere bedrijven, de zogenaamde ontpakkers. Daar ontstaat het verpakkingsafval, dat ingezameld wordt door operatoren, een groepsnaam voor de afvalinzamelaar, de sorteercentra en de recuperanten. Vandaag zijn er een 200-tal operatoren, grote maar ook gespecialiseerde bedrijven voor de inzameling van papier, karton, hout, metalen vaten enzovoort. Val-I-Pac krijgt dus twee stromen informatie (van verpakkingsverantwoordelijken en operatoren). Val-I-Pac heeft ook een financiële verantwoordelijkheid: wij werken nog altijd met dezelfde wetgeving als Fost Plus maar die is bij ons anders vertaald. De verpakkingsverantwoordelijke zowel als de ontpakker zijn bedrijven en in veel gevallen zijn de ontpakkers ook verpakkingsverantwoordelijken. Daardoor is er afgesproken dat als we geld gingen injecteren in het systeem Val-I-Pac, de doelstelling steeds zou zijn de recyclage te verhogen.

Instrumenten

We hebben vier instrumenten die daartoe gebruikt worden. Er is een tegemoetkoming van 50 euro per ton voor kunststofrecyclage. De ontpakker moet de kunststof dan in een homogene fractie aanbieden, zodat ze echt kan gerecycleerd worden. Kunststof is immers een groepsnaam voor verschillende soorten plastics en die moeten liefst gescheiden ingezameld worden. Er is ook een forfait van 15 euro per ton houten verpakkingsafval dat wordt vermalen tot een grondstof voor de spaanplaatindustrie. Die getallen zijn het resultaat van doorgedreven kostenstudies die we sinds 2001 hebben uitgevoerd en die we elk jaar updaten. Eigenlijk zouden we vandaag veel minder moeten betalen vanuit dat standpunt, omdat de secundaire grondstoffen nu ofwel meer geld opbrengen ofwel minder kosten voor de ontpakker. Maar omdat we nog altijd de recyclage van de stromen willen verhogen, hebben we daar voorlopig nog niet aan geraakt. Er is ook een containerforfait, een tussenkomst in de huurkost van de selectieve container. Die mag naast verpakkingsafval ook een beetje ander afval van hetzelfde materiaal bevatten maar belangrijk is de selectiviteit per materiaal.

Cijfers

Vandaag zijn er 8500 bedrijven die hun verantwoordelijkheid om de terugnameplicht te bereiken, overgedragen hebben aan Val-I-Pac. Het betreft ongeveer 600.000 ton verpakkingen. 200 operatoren werken mee om de recyclage te bewijzen. 18.000 bedrijven

krijgen geld van Val-I-Pac als een stimulans om verder te sorteren en selectief te laten inzamelen. Val-I-Pac telt 25 personeelsleden en heeft sinds 1998 alle doelstellingen qua recyclage en nuttige toepassingen behaald.

Voorstel van resolutie en herziening van het samenwerkingsakkoord

Val-I-Pac is door het voorstel van resolutie veel minder geraakt dan Fost Plus. Toch is het belangrijk dat de commissie Leefmilieu ook goed weet wat nuttig is om de beste milieuresultaten te bereiken. Met de 600.000 ton bereiken we vandaag ongeveer 80 procent van het volume aan bedrijfsverpakkingen dat gebruikt wordt in België. We groeien nog steeds maar dat wordt moeilijker. In 2004 zijn we er toch nog in geslaagd om 535 nieuwe bedrijven te laten aansluiten als deelnemer aan Val-I-Pac. We hebben er ook een paar honderd verloren door fusies en faillissementen, vooral kleine bedrijven. Vorig jaar is ongeveer 2 procent van de markt bijkomend toegetreden: 14.000 ton is er bijgekomen via nieuwe deelnemers. In totaal is vandaag 85 procent van het totale volume in regel.

Er zijn ook een 200-tal bedrijven die hun resultaten rechtstreeks aan de verpakkingscommissie declareren en die door die commissie als redelijk in orde beschouwd worden. Dat kan beter in de bedrijfscontext dan in de huishoudelijke context. Een voorbeeld: de grote auto-assemblagebedrijven zijn in dat geval. Zij zijn verantwoordelijk voor de verpakkingen van de onderdelen die ze uit het buitenland betrekken maar zij pakken die zelf uit en kunnen de recyclage daarvan in hun eigen bedrijf organiseren. Zij krijgen dus geen tegemoetkomingen van Val-I-Pac. Van die 200 bedrijven zullen er allicht nog een paar tientallen verdwijnen naarmate de dossiers goed opgevolgd worden door de verpakkingscommissie.

Nog altijd 15 procent van de markt is dus niet in regel met de terugnameplicht. We kunnen dus nog altijd bedrijven sensibiliseren. Wij vinden het veel billijker om nog meer bedrijven te betrekken en de wet te laten respecteren dan deze die reeds in orde zijn, zwaardere verplichtingen op te leggen. Vlaanderen moet ervan overtuigd zijn dat het bij de onderhandelingen met de andere gewesten beter is de doelstelling van 80 procent te laten staan dan daar andere doelstellingen in op te nemen, die slechts de goede leerlingen straffen.

Ter informatie: voor Val-I-Pac begon, beliepen de recyclagecijfers voor bedrijfverpakkingsafval rond de 60 procent.

Wat wij goed vinden aan de ontwerpteksten voor de herziening van het samenwerkingsakkoord is dat we de specificiteit van de bedrijfsmatige verpakkingen terugvinden in de tekst. Daarin is verwerkt dat het om forfaitaire tussenkomsten gaat. Elk bedrijf is verschillend, vele bedrijven verdienen aan hun verpakkingsafval: grote stromen karton, metalen vaten, paletten en kunststofverpakkingen zijn geld waard. De inhoud van de container heeft vaak een zodanige waarde dat de huur- en de transportkosten van de container daarmee gedekt zijn.

Onze financiële inspanningen betreffen het stimuleren van de selectieve inzameling. De ontwerpteksten bepalen dat we marktconform moeten werken – dat is altijd een uitgangspunt van Val-I-Pac geweest.

Sinds 2002 moeten we ook specifieke acties ondernemen voor de KMO's. Wij werken daar aan maar er zijn beperkingen: volgens wat in onze huidige erkenning beschreven staat, treedt een spiraal in werking die ertoe kan leiden dat het budget op termijn te groot zou zijn om zinvol te besteden. Ter informatie bezorg ik u ook enkele brochures die onze inspanningen naar de KMO's toe illustreren.

De drempel die ter discussie staat om vrijstelling te geven aan bedrijven die weinig verpakkingsafval hebben, vinden we minder evident. Ons systeem is gebaseerd op solidariteit maar we hebben ook een aantal administratieve vereenvoudigingen doorgevoerd. Er zijn 2000 bedrijven die ons de minimumbijdrage van 37 euro betalen. Ook die bedrijven blijven door die – kleine – drempel gesensibiliseerd. Het grootste probleem voor die bedrijven was dat ze een declaratie moesten indienen maar dat moeten ze nu maar eens om de vijf jaar meer doen. Het is ook een manier om startende bedrijven van bij het begin in het systeem op te nemen. Enkele regels in de ontwerpteksten gaan in de richting van betutteling: daar moet men zich voor hoeden.

We zijn minder gelukkig met het voorstel om de interregionale verpakkingscommissie voor een deel te financieren met een bijdrage van de erkende organismen en bedrijven. Er wordt wel eens verwezen naar het Federaal Voedselagentschap. Maar het grote verschil is dat het FAVV door de privé-sector en de overheid samen opgezet is. Hier zet de overheid een verpakkingscommissie op, terwijl de erkende organismen door de privé-sector opgezet zijn. Ik vind het moeilijk om een instantie te financieren die ons moet erkennen en controleren.

Doelstellingen van Val-I-Pac

Het Val-I-Pac-systeem is gebaseerd op het zo praktisch mogelijk invullen van de wettelijke verplichtingen voor het bedrijfsleven. We zijn in de jongste 18 maanden door een tiental landen, waaronder Scandinavië, Frankrijk en een aantal landen rond de Middellandse Zee, gesolliciteerd over de manier waarop we dat doen.

Wat de cijfers betreft, komen we voor kunststof van een percentage van ongeveer 30 procent recyclage in 1998 naar 50 procent nu, voor hout is dat inmiddels opgelopen tot 72 procent. We zouden graag 80 procent nuttige toepassingen bereiken met alle materialen maar daar zijn we nog niet helemaal.

Het is misschien minder bekend dat in het bedrijfsleven, in tegenstelling tot bij huishoudelijk gebruik, wel gretig gegrepen wordt naar herbruikbare verpakking omdat het een economisch nut heeft; het gaat niet enkel om de verschillende soorten paletten maar ook om metalen vaten en plastic bakken.

Bij het optellen van alle ingezette verpakkingen maken de herbruikbare verpakkingen bijna 80 procent uit van de totaliteit. 3600 van onze 8500 bedrijven declareren herbruikbare verpakkingen. Van de bedrijfsmatige verpakkingen wordt slecht een klein deel verbrand met energierecuperatie. Slechts een relatief verwaarloosbaar gedeelte, 88.000 ton op een totaal van 2,6 miljoen ton wordt nog verbrand zonder energierecuperatie of gestort. De milieudoelstellingen zijn dus eigenlijk wel onder controle.

Voor de eenmalige industriële verpakkingen is karton het belangrijkste en hout het tweede belangrijkste materiaal. Er zijn 13 keer zoveel herbruikbare dan eenmalige verpakkingen in metaal, bij kunststof zit men aan een factor 6. Bij karton is er een beperkt hergebruik. De recyclage van kunststof nam sinds de opstart van Val-I-Pac in 1998 toe met 80 procent.

Van de certificaten voor de betaling van Val-I-Pac-forfaits gaat 80 procent naar KMO's. De communicatie naar deze groep verloopt via advertenties en mailings. Heel wat bedrijven worden op die manier gestimuleerd om aan de selectieve inzameling mee te werken.

Tot slot nog iets over het proefproject inzameling kunststoffolie op bouwerven. Daarmee startten wij in de provincie Antwerpen als testmarkt. In januari

2006 trekken wij naar Namen en na evaluatie gaan we nationaal in september 2006. Voor dit initiatief wordt samengewerkt met de handelaren in bouwmaterialen en de bouwconfederatie. Het gaat om een groot aantal kleine bedrijven, want veel aannemers zijn KMO's. De producenten van bouwmaterialen cofinancieren. De aannemer betaalt 1 euro voor een 400 literzak, waarvan hij er gemiddeld 15 nodig heeft per bouwwerf. Maar hij doet wel 200 euro voordeel doordat hij minder containerruimte nodig heeft, want plastic folie neemt enorm veel plaats in.

De heer Patrick Lachaert: Uw uiteenzetting was blijkbaar heel duidelijk want er zijn geen verdere vragen meer. Dan geef ik nu het woord aan de vertegenwoordiger van Interafval, een samenwerking tussen de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten en de Vlaamse afvalintercommunales.

3. Interafval

De heer Christof Delatter, stafmedewerker VVSG: Wij willen de prestaties van Fost Plus hoegenaamd niet in vraag stellen. De resultaten voor het inzamelen van verpakkingsafval zijn in Vlaanderen zeer goed. Ons model werkt. Maar soms krijgen de gemeenten wel de indruk dat ze dweilen met de kraan open. Zij mogen dan wel preventieacties opzetten, maar moeten dan vaststellen dat de consument steeds weer overstelpt wordt met producten die te weinig rekening houden met duurzaam ontwerp. Daardoor wordt de sorteerboodschap voor PMD bijvoorbeeld zeer complex. En ondanks alle opruimingsinspanningen wordt men ontmoedigd door het hardnekkige zwerfvuil.

Verpakkingsafval en uitgebreide producentenverantwoordelijkheid

Het Vlaamse regeerakkoord kiest nadrukkelijk voor een milieubeleid dat is geënt op het Europese beleid. Alleen als er een brede maatschappelijke consensus is of duidelijke milieuwinst, kan het een stap verder zetten dan wat Europa oplegt. Het regeerakkoord pleit voor een verdere beperking van het restafval en voor een betere internalisering van de afvalkosten als uitgangspunt voor het beleid. Het gebruik van milieubeleidsovereenkomsten, in dit geval een interregionaal akkoord, is een van de instrumenten om die te bereiken. Als we rond verpakkingen echt iets willen gaan doen, is het overigens nu het moment. De gewesten moeten immers sowieso rond de tafel gaan zitten voor de aanpassing van het samenwerkingsak-

koord aan de Europese verpakkingsrichtlijn. En die gelegenheid doet zich niet zo vaak voor. Ik wijs er terloops op dat het principe van de internalisering van de kosten al sinds 1991 in de Europese kader-richtlijn Afval staat.

In het uitvoeringsplan Afval wordt beklemtoond dat moet gekeken worden naar bijkomende maatregelen om de hoeveelheid restafval te beperken. Er moet voorts onderzocht worden hoe de financiële verantwoordelijkheid van de industrie kan versterkt worden, ter concretisering van het principe de vervuiler betaalt. De tekst somt een drietal mogelijkheden op om werk te maken van een sterkere producentenverantwoordelijkheid. De hoorzittingen en het openbaar onderzoek over het ontwerp afvalplan hebben bovendien gezorgd voor een sterk maatschappelijk draagvlak voor het definitieve plan.

Volgens VVSG valt hier een duidelijke winst te realiseren. Wij stellen vandaag immers de trend vast dat alsmaar nieuwe verpakkingen opduiken waarvan blijkt dat ze niet recycleerbaar zijn. Ondanks het huidige systeem, is de financiële stimulans om hier werk van te maken in de ontwerpfase blijkbaar onvoldoende. Een gevolg is de zeer moeilijke sorteerboodschap voor PMD, die voortdurende communicatie nodig maakt. Zelfs bij datgene wat wel binnen de PMD-definitie valt, ontstaan steeds meer problemen. Maar niet alleen bij de selectieve inzameling zijn die er, ook bij het zwerfvuil. Als men kijkt hoe vaak verpakkingen en zwerfvuil in één adem genoemd worden in persartikels, komt men tot de vaststelling dat dit minstens één keer per week is. Het aandeel van verpakkingsafval in zwerfvuil is noch naar aantal, noch naar gewicht te relativiseren. Snelle consumptie en kleine verpakkingen zet daar ook meer toe aan. Internalisering zal leiden tot meer nadenken over deze risico's, zowel preventief als curatief. Men gaat er anders te makkelijk vanuit dat de gemeenschap maar moet opruimen.

Wij dringen erop aan de hele systematiek van het groene punt te herbekijken. Het is niet altijd even duidelijk hoe sturend die tarieven zijn. Volgens ons moeten moeilijk recycleerbare verpakkingen en verpakkingen die vaker worden aangetroffen in het zwerfvuil ook meer bijdragen aan het systeem. Het argument van de marktverstoring klopt niet, zeker op het niveau van de consument. Wij lieten dat berekenen. De verpakker voelt dit natuurlijk wel omdat hij grote aantallen op de markt brengt. Net die verpakker moeten we stimuleren om beter na te denken. Wie

dat soort verpakkingen op de markt wil blijven brengen, moet dat kunnen, maar niet zonder de financiële consequenties ervan te dragen.

De gemeenten en de intercommunes verdienen niet aan Fost Plus. Sommige zaken binnen de doelstellingen van het samenwerkingsakkoord worden niet eens aan volledige kosten vergoed. Andere landen gaan overigens verder. Het tarief voor het groene punt is in Duitsland vier keer hoger dan in Vlaanderen. Wij willen dat niet navolgen maar er alleen op wijzen dat wij niet financieel op kop lopen in Europa.

De Vlaamse gemeenten en intercommunes onderschrijven volledig het voorliggende voorstel van resolutie. Gezien de huidige besprekingen binnen de Interregionale Verpakkingscommissie is dit het goede moment om de bepalingen van het regeerakkoord en het afvalplan hard te maken. Wij zijn voorstander van een forfaitair vergoedingensysteem voor niet-recycleerbare verpakkingen. Dat is eenvoudig, fair, transparant, voorspelbaar en stabiel. Het groene punt moet een meer sturend effect krijgen. Een nieuwe impuls aan de producenten is nodig om op koers te blijven.

Selectieve inzameling van luiers

Ten slotte nog iets over de selectieve inzameling van luiers, want ook daarover is er een voorstel van resolutie ingediend (*Parl. St. VI. Parl. 2005-06, nr. 498/1*). Afvalbeheer vereist continuïteit. Vandaag iets invoeren en er na twee jaar mee stoppen, is nefast voor de geloofwaardigheid van het beleid. Het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen zegt dat de invoering van nieuwe selectieve inzamelingen kan, als er milieuwinst te rapen valt. Daarom is het positief dat OVAM samen met enkele operatoren en gemeenten een proefproject heeft opgezet voor de selectieve inzameling van luiers.

VVSG stelt wel vast dat er een aantal eigenaardigheden zijn die toch vragen oproepen. De installatie voor de recyclage van luiers staat in Nederland. Maar daar zijn verrassend slechts 1 op 6 gemeenten in het systeem gestapt. Sommige stapten er zelfs weer uit. Motieven zijn de betwifelbare milieuwinst en de hoge kostprijs. De contracten zijn inderdaad onduidelijk en maken het moeilijk de kostprijs per ton te bepalen. In de kleine lettertjes staat dat de prijzen eenzijdig kunnen aangepast worden. De proefprojecten moeten daar een antwoord op bieden en moeten verder ook in kaart brengen of er nadelige effecten zijn – bijvoorbeeld door geurhinder op containerparken. Indien de inzameling van luiers leidt tot het in

vraag stellen van de vergunning van containerparken halen we een van de hoekstenen van de inzamelstructuur onderuit. Wij pleiten ervoor niet overhaast te werk te gaan en eerst de resultaten van de proefprojecten af te wachten. Ik wijs er in dit verband op dat de verplichting uit Vlarea voor de producenten van luiers om een afvalbeheersplan op te maken, bij mijn weten tot op heden nog niet correct is nagekomen.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Als er meer verpakkingsafval kan gerecycleerd worden dan vandaag gebeurt, wiens verantwoordelijkheid is dat dan? Is het zo dat Fost Plus alleen het gemakkelijke afval inzamelt?

Is productverantwoordelijkheid geen federale bevoegdheid?

Zal Europa de internalisering van kostprijs wel aanvaarden, want de Europese richtlijn wil juist marktverstoring voorkomen?

Het negatieve oordeel over de selectieve ophaling van luieraafval stelt mij teleur. Vergeet niet dat het om 8,5 procent van de huishoudelijke afvalberg gaat. Het geurprobleem moet op te lossen zijn. De reden waarom slechts 1 op 6 Nederlandse gemeenten meedoen, is wellicht omdat het systeem nog nieuw is. Ik stel voor om de betrokken firma voor een hoorzitting uit te nodigen.

Mevrouw Hilde Crevits: Laten we wachten tot de evaluatie van de proefprojecten is afgerond, zoals de heer Delatter voorstelt. In mijn gemeente loopt het proefproject goed. Er werd geen geurhinder vastgesteld. Het is een succes bij jong en oud. Maar als het financiële voordeel van de goedkope zakken wegvalt, vrees ik voor een vroegtijdige dood van het project.

De heer Christof Delatter: Niet alle recycleerbare verpakkingen worden door Fost Plus ingezameld. De forfaitaire vergoeding voor aanvullende stromen bewijst dit, maar die vormen niet de grote massa. Wij vrezen wel voor een groei van het aandeel van moeilijk recycleerbare verpakkingen.

Het Europese arrest heb ik nog niet in alle details bestudeerd.

Wij staan helemaal niet negatief tegenover de selectie van luieraafval. Wij willen de evaluatie afwachten, maar willen ook eerlijk zijn. Als die negatief uitvalt, moet men weten wat men gaat doen.

De heer Patrick Lachaert, voorzitter: Ik dank de vertegenwoordigers van Fost Plus, Val-I-Pac en Interaval voor hun deelname aan de hoorzitting.

De verslaggever,

Stern
DEMEULENAERE

De voorzitter,

Patrick
LACHAERT
